

JOHN GRISHAM

REHİNE

Remzi Kitabevi

REHINE

John Grisham'dan Seçmeler

Adalet Peşinde

Boyalı Ev

Dalavere

Hesaplaşma

Maden

Muhbir

Sakin Cennet

Temyiz

Yargıcın Listesi

Theodore Boone: Kaçırılan Kız

John Grisham

REHİNE

Türkçesi
Fusun Doruker

Remzi Kitabevi

REHİNE / John Grisham
Özgün adı: *The Exchange*

© Belfry Holdings, Inc., 2023
Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2024
Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Çiğdem Balım
Son okuma: Öner Ciravoğlu
Kapak düzeni: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2186-9

BİRİNCİ BASIM: Haziran 2024

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

1

Manhattan'ın güney ucunda, pırıl pırıl bir gökdelenin kırk sekizinci katındaki bürosunda Mitch McDeere tek başınaydı. Pencereden Battery Park'a ve ötesindeki işlek sulara bakıyordu. Türlü türlü tekneler limana girip çıkıyor, konteynerlerle yüklü devasa kargo gemileri neredeyse hiç hareket etmeden bekliyordu. Staten Island feribotu ağır ağır Ellis Adası'nın önünden geçti. Turistlerle dolu bir gezi teknesi denize açılırken, kocaman bir yat kente muhteşem bir giriş yaptı. Beş metrelik bir katamaranda cesur bir adam hepsinin arasından zikzaklar çizerek ilerliyordu. Sudan üç yüz metre yukarıda beş helikopter öfkeli eşek arıları gibi vızıldarken uzaktaki Verrazano Köprüsü'nde kamyonlar tampon tampona hareketsiz durmuştu. Özgürlük Anıtı her şeyi o görkemli konumundan izliyordu. Bu muhteşem manzarayı Mitch günde en az bir kez seyretmeye çalışırdı. Bunu ara sıra başarıyor ama çoğu günler işlerin yoğunluğu böyle aylıklığa zaman bırakmıyordu. Saat başı para alıyordu, binadaki diğer yüzlerce avukat gibi onun yaşamını da saat yönetiyordu. Scully & Pershing hukuk şirketinin dünyaya yayılmış iki binden fazla çalışanı vardı ve büyük bir kibirle kendini gezegenin bir numaralı uluslararası şirketi olarak görüyordu. Mitch'in de aralarında olduğu New York bürosunun ortak avukatları finans bölgesinin merkezinde kendi kendilerini büyük odalarla ödüllendirmişlerdi. Yüz yıllık şirketten itibar, güç ve para fışkırıyordu.

Saatine bakıp manzarayı seyretmeyi bıraktı. İki ortak avukat kapıyı tıklatıp toplantı için içeri girdiler. Küçük bir masanın etrafına yerleşirlerken bir sekreter kahve isteyip istemediklerini

sordu. İstemediklerini söyleyince sekreter dışarı çıktı. Müvekkilliği Güney Afrika'da sorunlar yaşayan bir Finlandiya nakliye şirketi idi. Oradaki yetkililer Tayvan'dan elektronik eşya yüklü şileplerine ambargo uygulamışlardı. Şilep boş olarak yüz milyon dolar değerindeydi. Tümüyle dolu olunca değeri iki katına çıkıyordu. Güney Afrikalılarla gümrük vergisiyle ilgili anlaşmazlık yaşanıyordu. Bir yıl önce iki kez Capetown'a gitmiş olan Mitch tekrar gitmeye istekli değildi. Yarım saat sonra avukatlara bir talimat listesi verip gönderdi ve başka iki avukatı karıştırdı.

Saat tam 17:00'de çıkmaya hazırlanan sekreteriyle görüştü ve asansörleri geçip merdivene yöneldi. Tanıdığı ve tanımadığı avukatların anlamsız gevezeliklerinden kaçınmak için kısa mesafelerde inerken ve çıkarken asansörlerden uzak duruyordu. Şirkette çok sayıda arkadaşı, biraz da düşmanı vardı. Sürekli olarak yüzlerini tanıması ve adlarını bilmesi gereken yeni ortaklar ve hevesli genç avukat dalgasıyla karşılaşılıyordu. Genellikle ne adlarını biliyordu ne de şirket rehberine bakıp ezberleyecek zamanı oluyordu. Daha adlarını öğrenmeden zaten birçoğu kaçmış olacaktı.

Merdivenleri inip çıkmak bacaklarıyla akciğerlerini çalıştırıyor, Mitch'e artık üniversitede olmadığını, bir zamanlar yapabildiği gibi saatlerce Amerikan futbolu ve basketbol oynamadığını anımsatıyordu. Kırk bir yaşındaydı, beslenmesine dikkat ettiği, haftada en az üç kez öğle yemeğini atlayıp şirketin spor salonunda çalıştığı için hâlâ formdaydı. Spor salonu ortak avukat olmanın avantajlarından biriydi.

Kırk ikinci katta şirket ortağı Willie Backstrom'un bürosuna doğru hızla yürüdü. Willie şirketin ücretsiz avukatlık programlarını yönetmek gibi kıskanılacak bir konumdaydı ve fatura kesmiyordu. Bu faturaları ödeyecek kimse yoktu. Scully şirketindeki avukatlar, özellikle ortaklar, çok para kazanıyorlardı ve şirket

ücret almadan verdiği hizmetlerle ün kazanmıştı. Dünyanın çeşitli yerlerinde zor davaları gönüllü olarak üstleniliyordu. Bütün avukatların Willie tarafından onaylanan hayır amaçlı davalara zamanlarının en az onda birini ayırmaları gerekiyordu.

Ücretsiz avukatlık hizmeti konusunda şirket tam ortadan ikiye ayrılmıştı. Avukatların yarısı gerilimli tüzel müvekkilleri temsil etmenin stresinden uzak kaldıkları için bundan keyif alıyorlardı. Bir avukat ayda birkaç saatini harcayıp, fatura kesip para almak konusunda kaygılanmadan gerçek bir kişiyi ya da yaşam mücadelesi veren, kâr amacı gütmeyen bir kuruluşu temsil edebilirdi. Diğer avukatlar ise manevi borç ödeme gibi yüce bir fikri destekler gibi yapıyor ama bunu savurganlık olarak görüyorlardı. Yılda bu işe harcanan şu 250 saati, para kazanmak ve kimin terfi alacağı, kimin ortak yapılacağı, kimin sonunda kovulacağına karar veren avukatlar çeşitli komitelerde kendi konularını geliştirmek için kullanabilirlerdi.

Willie Backstrom'un huzuru koruması zor değildi çünkü hiçbir avukat kendi hırsına karşın şirketin katı kurallı ücretsiz avukatlık hizmeti programlarını asla eleştirmezdi. Scully şirketi daha talihsiz insanlara görevlerinin gerektirdiğinden fazla hizmet veren avukatlarına her yıl ödülleri dağıtırdı.

Mitch bugünlerde Bronx semtindeki bir evsizler barınağıyla çalışıyor ve zorla tahliye edilen müvekkillerini temsil etmek için haftada dört saatini ayırıyordu. Tam istediği gibi güvenli, temiz bir büro işiydi. Yedi ay önce Alabama'da idam cezasına çarptırılan müvekkilinin son sözlerini söylemesini izlemişti. Adamı kurtarmak için altı yıl boyunca boş yere sekiz yüz saat çalışmıştı, ölmesini izlemek yürek paralayıcıydı, başarısızlığın zirvesiydi.

Mitch gerçi Willie'nin ne istediğinden emin değildi ama odasına çağırılması tehlikeli bir belirtiydi.

Willie, Scully şirketinde saçlarını kötü bir atkuyruğu biçiminde toplayan tek avukattı. Saçı sakalı kırışmıştı. Yalnızca

birkaç yıl önce, daha yüksek kademedeki biri, tıraş olmasını ve saçını kesmesini söyleyebilirdi. Ama şirket koyu renk takım elbiseli adamlarla dolu beyaz yakalı kulübü olarak fosilleşmiş imgesini yıkmak için çok çabalıyordu. Yaptığı radikal değişikliklerden biri giyim kurallarından vazgeçmek olmuştu. Willie de saçlarını ve sakalını uzatmış, işe kot pantolonla gelmeye başlamıştı.

Mitch kravat takmadan giydiği koyu renk takım elbisesiyle karşısına oturdu, biraz sohbet ettiler. Willie sonunda esas konuya geldi. “Bak Mitch, güneyde göz atmanı istediğim bir dava var.”

“Lütfen bana adamın idam mahkûmu olduğunu söyleme.”

“Adam idam mahkûmu.”

“Bunu yapamam Willie. Lütfen. Son beş yılda böyle iki davaya baktım, ikisi de idam edildi. Geçmiş performansım pek iyi değil.”

“Çok iyi iş çıkarmıştın Mitch. O iki adamı kimse kurtaramazdı.”

“Bir tane daha yüklenemem.”

“En azından dinler misin?”

Mitch kabullendi ve omzunu silkti. Willie'nin idam mahkûmu davalarına olan düşkünlüğü efsaneviydi ve Scully'de ona hayır diyebilecek avukat sayısı çok azdı. “Pekâlâ, dinliyorum.”

“Adamın adı Tad Kearny ve doksan günü var. Bir ay önce çok iyi bir ekip oluşturan avukatlarını kovmak gibi çok tuhaf bir karar verdi.”

“Çılgın gibi geliyor.”

“Evet öyle. Alışılmışın dışında çılgın, belki de yasal açıdan deli ama Tennessee eyaleti her şeye karşın bastırıyor. On yıl önce yanlış giden bir uyuşturucu baskınında ateş edip üç gizli narкотik polisini öldürmüş. Ortalık ceset dolu, toplam beş kişi olay

yerinde ölmüş. Tad da neredeyse ölüyormuş ama daha sonra idam etmek için kurtarmışlar.”

Mitch yılgınlıkla güldü. “Ve ben beyaz atıma atlayıp bu adamı mı kurtaracağım? Hadi ama Willie. Bana üzerinde çalışabileceğim bir şey ver.”

“Delilik dışında üzerinde çalışılabilecek pek bir şey yok. Sorun ise seni görmeyi kabul etmemesi.”

“Öyleyse niçin uğraşıyoruz?”

“Çünkü denemek zorundayız Mitch ve senin en iyi seçenek olduğunu düşünüyorum.”

“Hâlâ dinliyorum.”

“Şeyy, bana seni anımsatıyor.”

“Vay canına, teşekkürler.”

“Hayır, ciddiyim. Adam beyaz, senin yaşıtın ve Kentucky’li; Dane County’den.”

Bir saniye Mitch’in sesi çıkmadı ve sonunda konuşabildi. “Harika. Herhâlde kuzen filanız.”

“Sanmıyorum ama babası tıpkı seninki gibi kömür madenlerinde çalışmış. Ve ikisi de orada ölmüş.”

“Aileme girmeyelim.”

“Özür dilerim. Sen şanslıydın ve oradan uzaklaşacak beyne sahiptin. Tad böyle değildi ve kısa sürede hem kullanıcı hem de satıcı olarak uyuşturucuya bulaşmış. Bazı arkadaşlarıyla birlikte Memphis yakınında büyük bir teslimat yaparken narkotik polisleri tarafından pusuya düşürülmüş. Tad dışında herkes ölmüş. Şansını tüketmiş gibi.”

“Suçu hakkında şüphe var mı?”

“Jüri açısından kesinlikle yok. Konu suç değil, delilik. Onun bazı uzmanlar, bizim doktorlar tarafından muayene edilmesi ve son bir çareye başvurmak gerekiyor. Ama öncelikle birinin gidip adamla konuşması şart. Şu anda ziyaretçi kabul etmiyor.”

“Ve sen bizim anlayabileceğimizi düşünüyorsun?”

“Uzak ihtimal ama niçin denemiyoruz?”

Mitch derin bir soluk aldı ve kurtulmak için başka bir yol bulmayı düşündü. Zaman kazanmak için sordu. “Davaya kim bakıyor?”

“Teknik açıdan hiç kimse. Tad hapisyanede kendi avukatı oluvermiş ve avukatlarını kovmak için gerekli belgeleri hazırlamış. Oradaki en iyi avukatlardan biri olan Amos Patrick onu uzun süre temsil etmiş. Amos’u tanır mısınız?”

“Bir konferansta tanışmıştım. Âlem bir adam.”

“İdam cezası davalarına bakanların çoğu zaten gerçekten âlemdir.”

“Bak Willie, ben idam davaları avukatı olarak tanınmak istemiyorum. İki kez bunu yaptım, bu kadarı yeterli. Bu davalar insanı yıpratıyor ve tüketiyor. Müvekkillerinden kaçının ölmesini izledin?”

Willie gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı. Mitch, “Özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Çok sayıda, Mitch. Ben de o yollardan geçtim, diyelim yeter. Bak, ben Amos’la uzun uzadıya konuştum, bu fikri beğendi. Seni arabayla hapisyaneye götürecektir ve kim bilir, belki Tad seni sohbet edecek kadar ilginç bulabilir.”

“Yolun sonu gibi görünüyor.”

“Doksan gün sonra kesinlikle yolun sonu olacak ama biz en azından denemiş olacağız.”

Mitch ayağa kalkıp pencerelerden birine yaklaştı. Willie’nin manzarası Hudson üzerinden batıya bakıyordu. “Amos, Memphis’te, değil mi?”

“Evet.”

“Memphis’e gerçekten tekrar gitmek istemiyorum. Kötü anılarım var.”

“Onlar çok eskide kaldı, Mitch. On beş yıl önceydi. Yanlış şirketi seçmiştin ve ayrılmak zorunda kaldın.”

“Ayrılmak zorunda kalmak mı? Lanet olsun, orada beni öldürmeye çalışıyorlardı. İnsanlar ölüyordu Willie, şirkette çalışanların tümü hapse atıldı. Müvekkilleriyle birlikte.”

“Hepsi hapse girmeyi hak etmişti, değil mi?”

“Sanırım, ama suç bana atıldı.”

“Artık onların hepsi gitti Mitch. Dağıldılar.”

Mitch oturduğu iskemleye geri döndü ve arkadaşına gülümsedi. “Yalnızca merak ediyorum Willie. Buradakiler benim ve Memphis’te olanlar hakkında konuşuyorlar mı?”

“Hayır, hiç söz edilmiyor. Öyküyü biliyoruz ama kimsenin dedikodu yapacak zamanı yok. Sen doğrusunu yaptın, ayrıldın ve yeniden başladın. Sen bizim yıldızlarımızdan birisin Mitch, Scully’de önemli olan budur.”

“Ben Memphis’e tekrar gitmek istemiyorum.”

“Saat doldurmak zorundasın. Bu yıl biraz hafif kaldın.”

“Ben yetişirim. Bana niçin ücretsiz avukatlığa gereksinimi olan iyi, küçük bir vakıf bulmuyorsun? Belki aç çocukları doyuran ya da Haiti’ye temiz su götüren bir kuruluş?”

“Mutsuz olursun. Sen hareketi, heyecanı, hızla geçen zamanı yeğliyorsun.”

“O yollardan geçtim, bunları yaptım.”

“Lütfen. Senden bir iyilik istiyorum. Gerçekten başka biri yok. Üstelik hapishanenin kapısından içeri girememe şansın çok yüksek.”

“Cidden Memphis’e tekrar gitmek istemiyorum.”

“Cesur ol. Yarın LaGuardia’dan saat bir buçukta aktarmasız uçuş var. Amos seni bekliyor. Başka bir şey olmasa bile, onun dostluğundan hoşlanacaksın.”

Mitch yenilgiyi kabullenerek gülümsedi. Ayağa kalkarken “Pekâlâ, pekâlâ,” diye mırıldandı ve kapıya yöneldi. “Biliyor musun, sanırım Dane County’den bazı Kearnyleri anımsıyorum.”

“Aferin sana. Git Tad’ı ziyaret et. Haklısın. Uzak bir kuzenin olabilir.”

“Yeterince uzak değil.”

2

Scully ortaklarının çoğu, büyük hukuk şirketlerindeki rakiplerinin büyük bir kısmı ve Wall Street'te parayla uğraşanlar gibi saat on sekizde yüksek binalarından aceleyle çıkıp sürüclü siyah Sedan arabalara binerler. Daha önemli olan serbest yatırım fonu yıldızları, maaşını ödedikleri sürücülerin kullandığı, kendilerine ait uzun Avrupa arabalarının geniş arka koltuklarına otururlar. Evrenin esas efendileri kentten tamamen kaçmışlar, dinginlikle Connecticut'ta yaşayıp çalışırlardı.

Araç servisine parası yettiği hâlde Mitch tutumluluk nedeniyle ve mütevazı geçmişine verdiği ödünlerden biri olarak metroya bindi. South Ferry istasyonunda 18:10 trenini yakaladı, kalabalık bankta bir yer buldu ve her zaman olduğu gibi gazetesine gömüldü. Göz göze gelmekten kaçınmak şarttı. Vagon kuzeye giden ve sohbet etmeye ilgi duymayan diğer varlıklı, profesyonel kişilerle doluydu. Metroya binmenin hiçbir tersliği yoktu. Hızlıydı, kolaydı, ucuzdu ve genelde güvenliydi. Can sıkıcı durum ise öteki yolcular Wall Street çalışanları olduklarından ya çok fazla para kazanıyor ya da kazanmaya yakın olmalarıydı. Özel arabalara binmek ulaşılabilir mesafedeydi. Metro yolculuğu günleri neredeyse bitmek üzereydi.

Mitch'in böyle saçmalıklara harçayacak zamanı yoktu. Gazeteyi gözden geçirirken, binenlerin sayısı arttıkça sabırla diğer yolculara biraz daha yaklaştı ve aklının Memphis'e kaymasına engel olmadı. Bir daha geri dönmeyeceğini asla söylememişti. Abby ile arasında bu sözün verilmesi gerekmemişti. Oradan

uzaklaşmak çok korkutucu olduğundan, herhangi bir nedenle geri dönmeyi hayal bile etmemişlerdi. Ne var ki, düşündükçe ilgisi biraz daha artıyordu. Herhâlde hiçbir sonuca ulaşmayan kısa bir yolculuk olacaktı. Willie'ye büyük bir iyilik yapıyordu, hiç kuşkusuz güzel bir karşılığı olmalıydı.

Yirmi iki dakika sonra Columbus Circle istasyonunda metrodan indi ve her gün olduğu gibi evine doğru yürümeye başladı. Şahane bir nisan akşamıydı, gökyüzü ve havanın sıcaklığı hoştu, kent nüfusunun yarısının dışarıda dolaştığı şu kartpostal görünümlü anlardan biriydi. Yine de Mitch aceleyle evine doğru yürüdü.

Oturdukları bina Upper West Side semtinde, Columbus Bulvarı'nda, Altmış-Dokuzuncu Sokak'taydı. Mitch kapıcıyla konuştu, günlük postasını aldı ve asansörle on dördüncü kata çıktı. Clark kapıyı açınca kucaklaşmak için uzandı. Sekiz yaşındaki oğlu hâlâ küçük bir çocuktü ve babasına sevgisini göstermekten utanmıyordu. İkizi Carter ise biraz daha olgundu ve daha şimdiden babasıyla fiziksel temas alışkanlıklarını aşmaya başlamıştı. Mitch, Abby'ye sarılmak, öpmek ve günün nasıl geçtiğini sormak istiyordu ama mutfakta konukları vardı. Nefis bir koku evi doldurmuştu. Güzel yemekler pişiyordu, akşam yemeği yine çok keyifli olacaktı.

Marco ve Marcello Rosario adlı aşçılar da ikizdiler. Kuzey İtalya'nın Lombardiya bölgesindeki küçük bir köyden gelmişler ve iki yıl önce Lincoln Center'da bir lokanta açmışlardı. İlk günden beğeni kazanmış ve kısa süre sonra *Times* gazetesi kendilerine iki yıldız vermişti. Rezervasyon yaptırmak kolay değildi ve bugünlerde masa bulmak için dört ay beklemek gerekiyordu. Mitch ile Abby lokantayı keşfedince sık sık, her istediklerinde orada yemek yemişlerdi. Rosarioların ilk yemek kitabının editörlüğünü Abby yaptığından, masa bulma ayrıcalıkları vardı. Üstelik yeni tarifleri denemeleri için kendi modern mutfagını kullanmalarını teklif ettiği için, hafta en az bir kez ellerin-

de malzeme torbaları ve eğlendirici yemek pişirme yaklaşımlarıyla McDeerelerin evine geliyorlardı. Carter ve Clark tezgâhın yanındaki güvenli taburelerinden etrafı izlerken, Abby kusursuz İtalyancasıyla durmadan konuşuyordu. Çocuklara gösteri yapmaya bayılan Marco ile Marcello hazırladıklarını aksanlı bir İngilizceyle anlatıyorlardı. Ayrıca İtalyanca sözcükleri ve cümleleri tekrarlamaları için çocuklara tatlılıkla ısrar ediyorlardı.

Mitch manzaraya gülümseyip çantasını bıraktı, ceketini çıkardı ve bir bardak Chianti şarabı doldurdu. Oğlanlara ev ödevlerini sorup bittiği konusunda her zamanki güvenceyi aldı. Çocukların önüne küçük bir tabak zeytinyağlı, domatesli, fesleğenli ekmek dilimleri bırakan Marco, Mitch'e ev ödevleri için kaygılanmaması gerektiğini çünkü onların tadımcı olarak çok önemli bir iş yaptıklarını söyledi. Mitch azar işitmiş gibi davranıyordu. Ev ödevlerini daha sonra kontrol edecekti.

Lokantanın adının Rosario's olması şaşırtıcı değildi ve aşçıların kırmızı önlüklerine büyük harflerle yazılmıştı. Marcello, bir önlük de Mitch'e vermek istedi ama o, her zamanki gibi yemek yapamadığı savıyla reddetti. Mutfakta yalnız olduklarında Abby ona sebzeleri ayıklayıp doğramak, sıkı gözetimi altında baharatları ölçmek, sofrayı kurmak ve çöpü çıkarmak gibi yeteneklerine uygun gördüğü işleri yapma izni veriyordu. Bir keresinde kendisini yardımcı şef konumuna yükseltmişti ama bir baget ekmeği yakınca, rütbesi acımasızca indirilmişti.

Abby küçük bir bardak şarap istedi. Her zamanki gibi Marco ile Marcello istemediler. Mitch yıllar önce İtalyanların olağanüstü miktarda şarap üretmelerine ve neredeyse her yemekte masalarında buldurmalarına karşın, aslında çok az içtiklerini öğrenmişti. Bir karaf dolusu en sevdikleri kırmızı ya da beyaz şarap kalabalık bir aileye uzun bir akşam yemeğinde yeterli oluyordu.

İtalyan mutfağı ve şarapları hakkındaki bilgisi nedeniyle Abby, kentin küçük ama yoğun çalışan Epicurean adlı yayıne-

vinde kıdemli editördü. Yemek kitaplarında uzmanlaşan şirket her yıl hepsi de kalın ve dünyanın dört bir yanından tariflerle dolu yaklaşık elli kitap yayınlıyordu. Abby çok sayıda aşçı ve lokanta sahibini tanıdığından rezervasyon yaptırmakla pek uğraşmadan Mitch ile birlikte sık sık dışarıda yemek yiyorlardı. Kaliteli lokantalar ve ciddi gurmelerle dolu kentte başarı kazanmak isteyen genç aşçılar için onların evi en sevilen laboratuvarıydı. Hazırlanan yemeklerin çoğu olağanüstüydü ama aşçılar deney yapmakta özgür olduklarından ara sıra fiyaskolar da yaşıyorlardı. Yumuşak başlı kobay fareleri Carter ile Clark en yeni tariflerle büyüyorlardı. Eğer aşçılar onları memnun edemezlerse, hazırladıkları yemekler muhtemelen tehlikede demektir. Çocuklar sevmedikleri yemekleri eleştirmeleri için cesaretlendirilmişti. Anneleriyle babaları ise bir çift yemek züppesi yetiştirdikleri konusunda kendi aralarında şaka yaparlardı.

Bu akşam hiç şikâyet olmayacaktı. Zeytinyağlı ekmeğin ardından ufak trüf mantarlı küçük bir pizza geldi. Abby aperitiflerin bittiğini söyledi ve ailesini sofraya davet etti. Marcello bir iskemleye yerleşirken, Marco *cacciucco* adlı baharatlı balık çorbası servisi yaptı. Altısı da birer küçük lokma alıp, tadına baktı ve gösterecekleri tepkiyi düşündü. Ağır ağır yenen yemek çoğu zaman çocukların canını sıkıyordu. Makarna olarak et suyunda pişmiş küçük ravioli tabağının adı *cappelletti* idi. Makarnayı özellikle seven Carter çok lezzetli olduğunu bildirdi. Abby o kadar emin değildi. Marco safranlı risottoyu ikinci makarna yemeği olarak sundu. Bir laboratuvarda araştırma yaptıklarından, üçüncü makarna tabağı istiridye soslu spagetti idi. Sunulan yemekler birkaç lokmadan oluşuyordu ve bitirme hızlarını ölçme konusunda şakalaştılar. Rosario kardeşler malzeme, tariflerin çeşitlemeleri vesaire hakkında karşılıklı atıştılar. Mitch ile Abby kendi fikirlerini ileri sürerken yetişkinlerin tümü aynı anda konuşuyordu. Balık yemeğinden sonra oğlanlar sıkılmaya başladı. Kısa süre sonra masadan kalkmalarına izin veril-

di ve televizyon izlemek için yukarı çıktılar. Tavşan kavurmasından oluşan ana yemeği, bademli, yoğun çikolatalı bir pasta olan *panforte* tatlısını kaçırdılar.

Kahvelerini içerken McDeereler ile Rosariolar hangi tariflerin yemek kitabına gireceği, hangilerinin üstünde biraz daha çalışılması gerektiğini tartıştılar. Tamamlanması aylar süreceğinden, birlikte yenilecek yemeklerin sayısı çok yüksek olacaktı.

Saat sekizi biraz geçe aşçı kardeşler eşyalarını toplayıp gitmeye hazırıldılar. Kendi lokantalarına dönüp müşterileri kontrol edeceklerdi. Aceleyle temizliği bitirip, her zamanki gibi kucaklaşıp ertesi hafta tekrar gelmeye söz verdiler.

Ev sessizleşince Mitch ile Abby mutfağa girdi. Her zamanki gibi, berbat durumdaydı. Bulaşık makinesini doldurmayı bitirip bazı tencerelerle tavaları eviyeye koydular ve ışığı söndürdüler. Ertesi sabah temizlikçi kadın gelecekti.

Çocukları yatırdıktan sonra birer kadeh Barolo şarabı içmek için çalışma odasına geçtiler. Akşam yemeğini tartışıp işlerden konuştular ve dinlendiler.

Mitch haberi vermek için sabırsızlanıyordu. “Yarın akşam kent dışında olacağım,” dedi. Yeni bir durum değildi. Sıklıkla ayda on gün yoktu, Abby onun mesleğinin gereksinimlerini çok önceden kabullenmişti.

“Takvimde yazılı değil,” dedi omzunu silkerek. Yaşamlarını saatler ve takvimler yönetiyordu, plan yapmakta çok dikkatliydi. “Gittiğin eğlenceli bir yer mi?”

“Memphis.”

Abby şaşkınlığını gizlemeye çabaladı ama başaramadı. “Pekâlâ, dinliyorum ve umarım iyi bir nedenledir.” Mitch gülümseyerek Willie Backstrom’la yaptığı konuşmayı özetledi.

“Lütfen Mitch, bir idam cezası davası daha olmamalı. Söz vermiştin.”

“Biliyorum, biliyorum ama Willie’ye hayır diyemedim. Umarsız bir durum ve herhâlde boşu boşuna yapılmış bir yolculuk olacak. Yalnızca deneyeceğimi söyledim.”

“Bir daha asla oraya gitmeyeceğiz diye düşünmüştüm.”

“Ben de öyle. Ama yalnızca yirmi dört saatliğine.”

Abby şarabından bir yudum içti ve gözlerini kapattı. Tekrar açınca, “Çok uzun zamandır Memphis hakkında konuşmadık, değil mi?”

“Hayır. Aslında hiç gerekli olmadı. Ama aradan on beş yıl geçti ve her şey değişti.”

“Yine de hoşlanmadım.”

“Başımın çaresine bakarım Abby. Kimse beni tanımayacak. Kötü adamların hepsi gitti.”

“Böyle umuyorsun. Anımsadığım kadarıyla Mitch, kötü adamlar peşimizde olduğundan emin, gecenin bir yarısında ölümler patlayarak kentten ayrılmıştı.”

“Ve peşimizdeydiler. Ama artık yoklar. Bazıları öldü. Şirket çöktü ve hepsi hapishaneye tıkıldı.”

“Layık oldukları yere.”

“Evet ve Memphis’te artık şirketin bir tek üyesi bile yok. Ben kente çaktırmadan girip çıkarım, kimse bilmez.”

“Orayla ilgili anılarından hoşlanmıyorum.”

“Bak Abby, korkuyla geriye bakmadan normal bir yaşam sürme kararını çok uzun zaman önce verdik. Orada olanlar artık geçmişte kaldı.”

“Ama eğer davayı alırsan adın haberlerde geçecek, değil mi?”

“Davayı almam çok kuşkulu görünüyor ama eğer alırsam, Memphis’te olmayacağım. Hapishane Nashville’de.”

“Öyleyse niçin Memphis’e gidiyorsun?”

“Çünkü avukat ya da eski avukatı orada çalışıyor. Bürosunda ziyaret edeceğim, bilgi alacağım ve birlikte hapishaneye gideceğiz.”

“Scully’nin yaklaşık bir milyon avukatı var. Herhâlde başka birini bulabilirler.”

“Fazla zaman yok. Eğer müvekkil benimle görüşmeyi reddederse, bu dertten kurtulacağım ve sen daha beni özlemeden eve dönmüş olacağım.”

“Seni özleyeceğimi kim söyledi? Sık sık çekip gidiyorsun.”

“Evet, ve ben kentten gidince senin mutsuz olduğunu biliyorum.”

“Zar zor dayanıyoruz.” Abby gülümseyerek başını salladı ve Mitch ile tartışmanın zaman kaybı olduğunu kendime anımsattı. “Lütfen dikkatli ol.”

“Tamam, söz veriyorum.”

Avukat Mitch McDeere on beş yıl önce, Mafya'dan 10 milyon dolar çalmış ve peşindekileri atlatıp sağ kalmayı başarmıştır. Düşmanları artık ya hapisanededir ya da ölmüştür. Bu arada Mitch de dünyanın en büyük hukuk firmalarından birine ortak olmuştur.

Mitch yeni bir dava nedeniyle gittiği Libya'da, beklenmeyen gelişmeler sonucu, acımasız teröristlerle rehine pazarlığına girmek zorunda kalır. Teröristlerin talep ettiği ve karşılanması imkânsız görünen 100 milyon dolar fidyenin on gün içinde ödenmesi gerekmektedir.

Ama bu, rastgele bir adam kaçırma eylemi değildir – kişiseldir. Ve hiç kimse, hatta Mitch'in New York'taki karısı bile güvende değildir. Zaman hızla akıp giderken, Mitch acaba düşmanlarından bir adım önde olmayı sürdürebilecek midir?

Rehine, John Grisham'a dünyanın en sevilen yazarlarından biri olma yolunu açan *Şirket* adlı destansı kitabın devam romanı. Bu kitap, okuru New York'tan Londra'ya ve Roma'dan Kaddafi Libya'sının çöllerine kadar, dünyanın dört bir köşesine doğru inişli çıkışlı bir yolculuğa çıkarıyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2186-9

9 789751 421869

KDV'den muaftr